

B. Tomos Hajnal
napló

*A fedőlapon, illetve a kötetben
található grafikai munkákat
Keszthelyi György készítette*

B. Tomos Hajnal

napló

Versek, 2014

Tartalom

Naplót verselni / Cseke Gábor /

(1) 2014. február 2.

Keszthelyi György: Élethelyzet / grafika

(2) 2014. február 7.

(3) 2014. február 15.

(4) 2014. február 21.

Keszthelyi György: Az ablak / grafika

(5) 2014. március 4.

(6) 2014. március 6.

(7) 2014. március 11.

Keszthelyi György: Halak / grafika

(8) 2014. március 16.

Keszthelyi György: A tükör / grafika

(9) 2014. március 26.

(10) 2014. április 2.

(11) 2014. április 8.

Keszthelyi György: Madarak - 1 / grafika

(12) 2014. április 12.

(13) 2014. április 22.

(14) 2014. április 28.

Keszthelyi György: Portré-3 / grafika

(15) 2014. május 5.

Keszthelyi György: Időszámítás / grafika

(16) 2014. május 8.

(17) 2014. május 13.

(18) 2014. május 19.

Keszthelyi György: Magány / grafika

(19) 2014. május 25.

(20) 2014. május 29.

(21) 2014. június 3.

Keszthelyi György: A tolvaj / grafika

(22) 2014. június 9.

(23) 2014. június 14.

(24) 2014. június 23.

Keszthelyi György: Próféta / grafika

(25) 2014. június 26.

(26) 2014. június 28.

(27) 2014. június 30.

Keszthelyi György: Meseliget / grafika

(28) 2014. július 4.

(29) 2014. július 12.

(30) 2014. július 21.

Keszthelyi György: A szoba sarka / grafika

Szerkesztés, digitalizálás:

Cseke Gábor

Naplót verselni

Kockázatos, hálátlan feladat a naplóírás. Aki műveli, az időről időre számon kéri magától az őszinteséget. Amennyiben azt szeretné megörökíteni, hogy mi történt vele, körülötte és mindazokkal, akikhez/amikhez belső énje elválaszthatatlanul kapcsolódik. B. Tomos Hajnal éppen ezt teszi: a legváratlanabb pillanatban, de a számonkérés könyörtelen, belső ritmusával tekinti át verses naplójában a lírai valóságmegélés kisebb-nagyobb eseményeit, meglepetéseit, keserúségeit és mosolyait.

Ám ha azt hisszük, hogy naplóról lévén szó, ez alkalommal mindent megtudunk a költőről, amit különben sose tudtunk volna meg, akkor keserveset fogunk csalódní – a költő naplója éppen úgy költészet, valóság és képzelet áttűnési közegében, ahol már maga a szerző sem tudhatja, hol kezdődik az egyik és hol végződik a másik. Talán még az időpontok is fiktívek, nem beszélve az alájuk sorolt bejegyzések tényanyagáról, amely egy fél esztendő hangulathullámaira terítve maga az életet tovaringató Idő.

A naplót kitűnően egészítik ki Keszthelyi György komputeres grafikai, amelyek úgy töltik be szerepüket e könyvben, akár a már említett Idő hitelesítő pecsétnyomói.

Cseke Gábor

(1)

2014. február 2.

*Ma sem havazott,
egyetlen nyomot
sem hagyhattam
magam mögött –
nem tűnt fel
a kanyar utáni jelenés,
nem fáj
a lenyugvó csóva.
Üres volt az idő,
zavartalan járt át
rajta a tekintet
tegnapból semmibe –
mint sosem volt menedék,
én voltam a belőle
hiányzó jelen.*

Keszthelyi György: Élethelyzet

(2)

2014. február 7.

*Szomszédom olajos kézzel matat egy
dobozban:*

csavarhúzó, kalapács, colstok.

Lányom rózsaszín és ezüst

nőszirmokat

fest a körmére.

(Estig nem mosogat.)

Barátom asztalra állva rajzszegezi

plafonra a légyfogókat.

Közben kivirágzik a diófa.

Én egy üres lapon

próbálom a tények

hosszú oszlopait összeadni

s azt hiszem: dolgozok.

(3)

2014. február 15.

*Azt írtam sárga temperával
a kagyló fölé:*

**MA TÍZ PERCIG ELÉGEDETT
VOLTAM**

alája: dátumot, órát.

*(Oldalról úgy nézett ki a mondat,
mint egy bevetülő fénycsóva.)*

Szappant reszeltem,

s letakartam a kagylót egy fóliával.

Holnap jön a szobafestő.

(4)

2014. február 21.

*Hajnalban három utat
láttam az ablakból:*

- egy hullámosat,*
- egy ködbe vesző spirált,*
- egy síkosan iramlót.*

Mindhárom kígyót mintázott.

*Visszatértem az ágyba, kívárni
amíg farkukba harapnak
(záruló áramkörök).*

Keszthelyi György: Az ablak

(5)

2014. március 4.

*Végignyúltam a mediterrán parton.
Hajamból a nyár
fiatal olajfák illatát
szórta a szélbe.
Mint klepszidrán
pörögtek alá
derekamon a homokszemek.
Hátamra fordultam.
Alattam megcsikordult
a régi ágy.
Felébredek.*

(6)

2014. március 6.

*A soha-fel-nem-vett
menyasszonyi ruhát
még egyszer kivasaltam
és mint fehér holttestet
végignyújtottam legalul.
Majd rátettem
az elmosódott fényképet,
az utolsó (megválaszolatlan) levelet,
a csontszáraz árvalányhaját
és egy villamosjegyre
firkált verstöredéket.
Lezártam és ráírtam:
Recycle Bin.
Csak a jelige maradt,
– kutyatej íze torkomban –*

(7)

2014. március 11.

*Gyönyörű teremtmény.
Kemény izmain
érezni a patakok
feszes ellenállását,
bőrét szivárvány havazta,
sikálta simára –
Erre szórom a porított csombort,
s vékony acélpálcát
szúrok le a torkán.
Vacsorára parázson sütöm.*

Keszthelyi György: Halak

(8)

2014. március 16.

*Úgy néztél rám
mint tükörbe:
magadat kerested
szemembe merülve.
Én hántottam a rétegeket,
maszkok, sminkek
bomlottak semmivé,
s mikor csak
valódi arcod maradt,
a meztelen igazság
fényre kitakarva,
engem cserepekre zúztál.*

Keszthelyi György: A tükör

(9)

2014. március 26.

*Ma sem tett rendet
senki a világban –
a kézfogások mind kisiklottak,
az örömök sírásban fuldokoltak,
az igazmondók lékre futottak
s úgy vergődtek,
mint eleven halak
a csomagtartóban.
Én ezalatt épp
máshová néztem.*

(10)

2014. április 2.

*Levél érkezett a holnapomról:
szigorú, részletes jövendölés
lezárt esti utakról
és felém igyekvő,
serény léptekről,
melyek végül mind magukba
torpantak.*

*Mondhatni – semmi újdonság,
csak a feladó kibetűzhetetlen
neve nyugtalanít.*

(11)

2014. április 8.

*Rajzoltam két hatalmas,
kitárt szárnyat
egy felfelé mutató nyílra.
(jelentése: tilos fejére ejteni)
és kiakasztottam
az első szél útjába.
Arra járt a postás,
a falu csordája
meg az úthengeres:
megcsodálták –
de csak a madarak értették.*

Keszthelyi György: Madarak-1

(12)

2014. április 12.

*Gondoltam, ideje
archiválni a történéseket.
Némelyet az ablak párkányára,
természetes megvilágításba
helyeztem,
másokat egy sarokba halmoztam,
gondosan letakarva, akár
a soha-nem-lehet-tudni-
tartalékokat.
Az ajtó környékét
mindenképp
szabadon hagytam:
szeretem fogadni
a még nem látottakat.*

(13)

2014. április 22.

*Hallottam, amint
ajtóm előtt
megtorpant a cipőkopogás.
Percekig kerestem
a kapcsolót, a pongyolámat,
a papucsot, a kilincset,
tükörben a jobbik arcom –
mire ajtót nyitottam,
már csak két friss
lábnyom fogadott a küszöbön:
soha nem tudom meg,
mit akart mondani.*

(14)

2014. április 28.

*Arcodra visszasimítottam
a régi szimmetriákat,
pigmenteket és fényeket
restauráltam egy pillanatra –
az egység énekét,
érintésed szikráját,
hangod titkos jeleit ébresztettem,
mint templomromok
kihunyt visszhangját.
Metafizika lehetősége:
újra harminc év előtti
szememmel nézhetlek.*

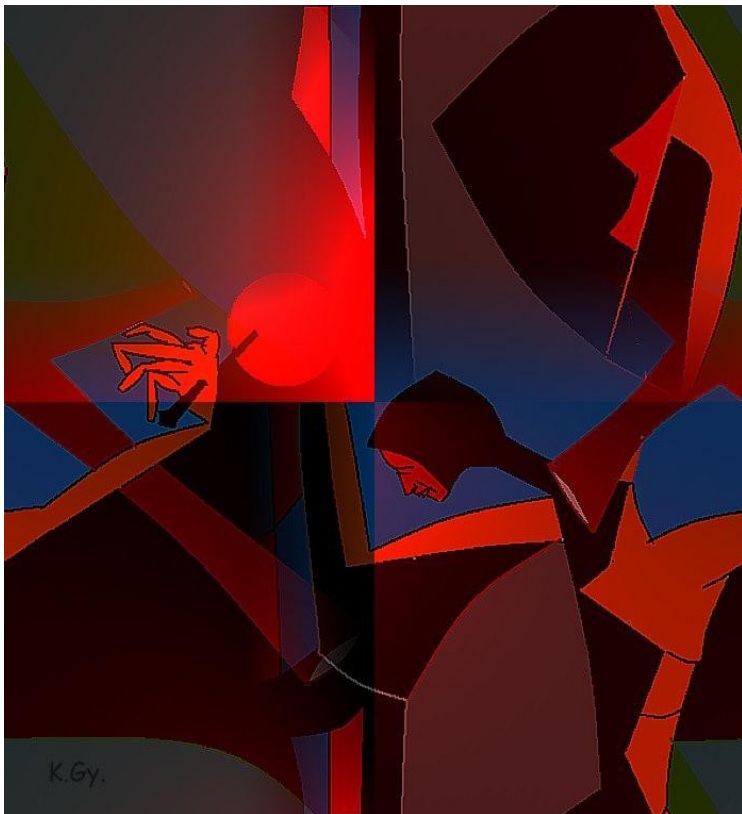

Keszthelyi György: Portré-3

(15)

2014. május 5.

*Osztályozom a hulladékot,
a másféle szépséget,
mássá bomlott energiákat
szétfolyó-hanyagul,
ahogy a lét kitermelte –
jobbra a sérülések törmelékeit,
a nézősíkok cserepeit,
nejlonzsákokba a kihasznált
kényelem anyagait,
balra az érzékiség
széthullott harmóniáját
fakó gömbbé gabalyítva
(rongycsíkok).
Azt mondják, valaki
valamikor újra hasznosítja.*

Keszthelyi György: Időszámítás

(16)

2014. május 8.

*Összevegyült a herbatea
a lábon behörbölt levessel,
rohanások a kihúlt okozattal,
lépteim közé néha
fehéren villantak repülések,
aztán salak vakolódott
a csöpp látóhatárra –
szilánkokra törtek a távolságok,
egy párnatokba rejtettem őket,
s most szúrnak,
hasítják fejbőröm
kérdő-ismétlések,
de csak a csendet érzem.*

(17)

2014. május 13.

*Eljött hozzám egy angyal
(fehér és glóriás),
s én fényes nappal
hattyúszárnyát simogattam.
Hozott is ezt-azt
mintha karácsony lenne
s a nagy diófa alatt
beszélt csendes pátosszal
álomba andalítva –
épp elszenderedtem volna,
mikor kutyám, a barna
rángatni kezdte égszín pendelye alól
a kecskepatákat.*

(18)

2014. május 19.

*Hirtelen kihullott emlékezetedből
az ókori történelem,
a hétköznapi menetrendje,
és az egyszeregy.*

*Ennek folytatásaként
megfeledkezett magáról
a bal karom, hallásom,
a tegnapi nevetésem,
s végül az óraketyegés.*

*A csönd pedig
illedelmesen
a sor végére állt.*

Keszthelyi György: Magány

(19)

2014. május 25.

*Felvarrtam rájuk a gombokat.
Bestoppoltam a lyukakat.
Egy kis citromlevet
csöpögtettem a zsírfoltokra.
Kitettem mindent a napra.
A gyapjúpulóvereket illatosítottam,
halomba hordtam,
színek szerint raktároztam.
Végignyúltam a fűvön.
Átvacoghatom a nyarat.*

(20)

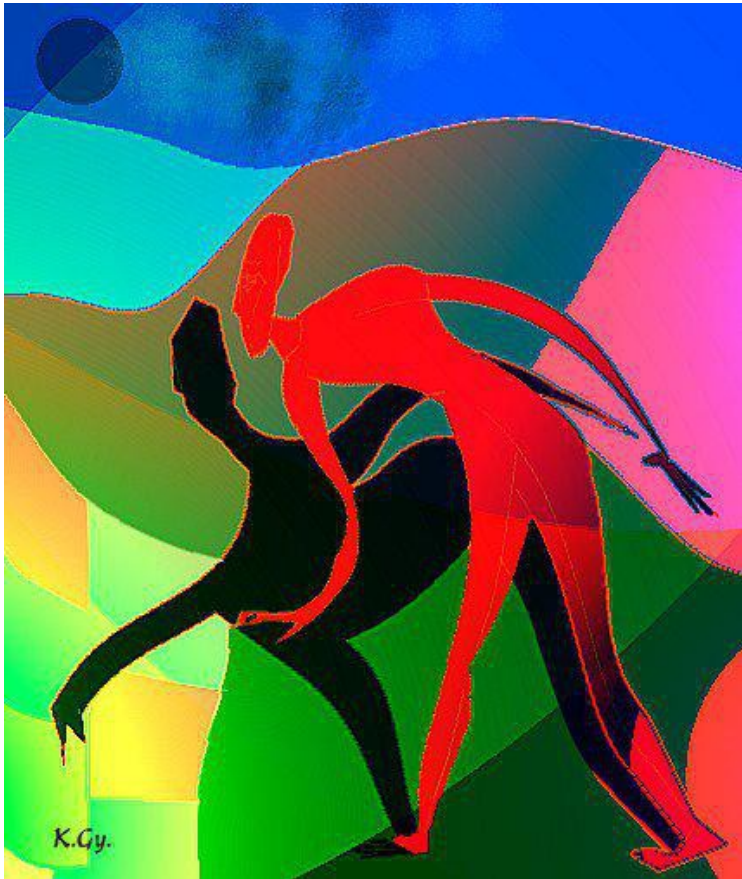
2014. május 29.

*Elhaladtam a pityókát
sütögető földműves mellett,
a puliszkát vacsoráló
özvegyasszony mellett,
az erdőből gombával
megtérő favágó mellett,
almáját négyfelé osztó
apa mellett
és úgy tértem haza,
mint kinek szíve helyén
énekes madár fészkel.*

(21)

2014. június 3.

*Reggelre kinyílt a rózsza
a kastély udvarán.
Suhantam nesztelen
királyi ösvényen,
lugasok vadszőlős árnya
és pufók angyalok kísértek –
végre tárult a kelyhe,
mint lány ajkán a méz,
remegett illatos húsa.
Nyúltam a rózsáért,
szíven szúrt sikolya:
ő volt a kastély riasztógombja.*

Keszthelyi György: A tolvaj

(22)

2014. június 9.

*Egész nap ajtók előtt,
bankok, félelmek lépcsőin,
hideg szemek huzatában
vacogtam.*

*Most késő van,
ájult, széttárt karú éjfél –
mint meleg állat,
tenyerembe simul a könnyű.*

(23)

2014. június 14.

*Mire felébredtem,
már útra készen
állt a vers,
csak vállára dobtam szárnyait
és elengedtem kantárszárát.
Ki végigsimítja tekintetével,
engem faggat.*

(24)

2014. június 23.

*Rájöttem mint próféta,
menet közben,
a jövő itt van a fejemben
(egyelőre alaktalan mezben),
s míg a világ
visszafelé kémlel,
én erekbe, gejzirekbe préselem:
semmi sem vész el.*

Keszthelyi György: Próféta

(25)

2014. június 26.

*Hajnalban rámosolygott
ablakom a kertre,
szemügyre vette
a repedező bazsarózsát,
füvek alatt a hízó csigákat
és a feketerigót:
úgy forgolódott,
mint sárga zoknis pincér
egy luxusteraszon.
Később megeredt az eső –
könnyek között
az ablak csak mosolygott.*

(26)

2014. június 28.

*Jobbról lefaragtam
belőle csöppet
és a délután ízeihez mértem,
majd beékeltem középre
egy jelzőt,
mint leányzó hajába
egynyári virágot.
(szeret, nem szeret...)
Néhányszor körbejártam,
foltoztam, igazgattam,
végül szavanként
bemorzsoltam egy papírkosárba.*

(27)

2014. június 30.

*Ott mentem el a ház előtt,
hol vadszőlő és kövirózsa fut,
hol titkos árnyak alatt,
mint barokk kertben,
egy hinta leng.*

*Tudtam, már elköltöztél onnan,
egy puha, barna ölü nőhöz
s fölötted mai kamaszok járnak -
mégis összefogtam kujukaim
és jelünket – a gerleutánzót –
fújtam.*

*Úgy tűnt, valamelyik felhő
zsaluja mögül hallgatod.*

Keszthelyi György: Meseliget

(28)

2014. július 4.

*Megindultam a hegyek felé
hátizsák nélkül,
kés nélkül,
ruha nélkül –
éreztem, végleges
találkozása lesz ez
gyökeremnek a gyökérrel,
páfrányomnak a páfránnyal,
túlevelemnek a tűlevéllel.
Mind bennem voltak,
nőttek, lélegeztek a kezdetek óta,
csak ruhámmal álcáztam,
rejtettem őket a világ elől.*

(29)

2014. július 12.

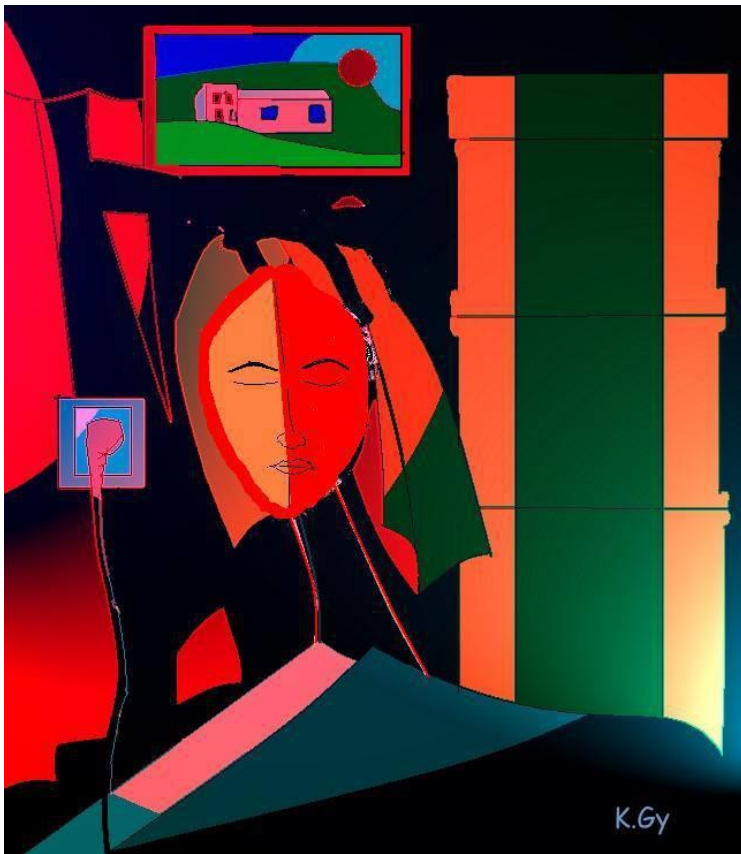
*Lassítottam a műúton,
s intettem
egy elmaradó napraforgónak.
Ő azt hitte, ismer
– oly sok hozzám hasonló
jár erre nyáridőben –
hát bólintott
s úgy tűnt kissé pironkodva
rám villant foga feketéje.*

(30)

2014. július 21.

*Dermedt asztal,
dermedt szék,
dermedt száj,
dermedt vér –
sarokban
felbukkan egy
riadt szemű egér.*

Beömlik a fény!

Keszthelyi György: A szoba sarka